

Universitätsbibliothek Wuppertal

Titi Petronii Arbitri Satyricon qvae supersunt

Petronius <Arbiter>

Trajecti ad Rhenum, 1709

Gedichte

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-744)

cessionem, nova insuper politura refectum, ac DOUSIANIS denique COMMENTARIIS illustratum. & quidem post geminatas (ut scis) SATYRICI illius Editiones multo electissimas, LUGDUNENSEM ac LUTETIANAM inquit. quæ res in causa fuit, ut publicationis istius propositum in hæc usque tempora differre fuerim coactus. Accipies proinde (ut dixi) hanc PRÆCIDANÆORUM TRIGAM: quibus hercule aliud nihil obfuturum intelligo magis, quam quod ARBITRUM auctorem habent. Nosti hoc sæculum quibus moribus sit;

Pergula pictorum: veri nihil, omnia ficta.

Id Dousa curat scilicet. Et tamen ita res abibit, nisi mihi præsidium ipse contra occupare proprio in tempore. quod ne ab ipso PETRONIO petam, æqua causa est, istiusmodi nobis sic quasi ex tripode Oraculum suggerente? Nihil esse hominum inepta persuasione falsus, nec ficta severitate ineptius. Quod te per prætextatæ amicitiae memoriam, per communia Musarum Sacra, ac studiorum nostrorum societatem obsecro obtestorque; ut Salinarum Arbitri possessionem, tanquam legitimus procurator, defendendam suscipias: neu contra fas legemque Civem Patricium, & (quæ ratio maxima est) Consularem insubulari, multo minus evitari ulla porro ratione patiaris. quem non tralaticia ædopol deformitate insignitum, ac vix Massiliensibus suis cognitum MEMMANA munificentia primitus à fatali adeo meta revocavit ad lucem. Nam quod ad me attinet, nullam recuso invidiam, quæ spem salutis modo aliquam ARBITRO nostro ostendat. Quod si utique facinore opus est, cur non (quia bellissima est occasio) ipsimet intestabiles fiant potius, qui tam severa trinitia violari aures suas obsceno sermone palam ac publicitus assimulantes, suæ atque alienæ lubricini nihil non in secreto condonant? Scis, quos dicam. Quò majore opere ex parte tua adnitendum, ut & Sectores omnes frustra sint, & SATYRICUS noster in patrocinio tuo ac fide tuto audeat conquirere, ALBIMONTANI GENII Perennitate secutus: utique adversus istos, qui novam nobis Histriioniam commenti, aliorum simpliciter dicta in crimen raptate non cessant; ipsi adeo factorum innocentes, ut in eodem plane contubernio cum EUMOLPO PETRONIANO stipendia jam olim facitasse videri possint, cui generi ipsius hercule jam pridem advocatus venire cupio, si qui mea opera citius addici possint, MORBONIAM porro ut abeant recta via. *Vale ocelle noster, imò ocelle Musarum. LUGDUNO BATAVORUM,*

JUSTUS LIPSIUS

ad Juventutem.

*En PETRONIUS, Arbitrer Leporum,
Et falsus pater & salax jocosum:
Quos novit Latium, vesusque Roma,
Padore obsitus impolitique
Dudum, nunc melior politiorque
In novam properat venire lucem.
Non quidem magica recoctus arte,
Sed Dousæ medica recoctus arte.
Dousæ, qui veterum arbitrer Leporum est.
Dousæ, qui pater elegantiarum est.
At tu nostra save & cave Juventus,
Merum mel laetet hic, laetet venenum.
Probis mel merum, aut improbis venenum.*

Idem Cent. I. Epist. LXX.

*Dusa noster Commentarios ad Petronium scripserat
nunc totus in Historia concinnanda sua gentis.*

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΟΓΙΜΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΑ-
ΝΕΙΣ ΠΕΤΡ. ΑΡΒΙΤΡΟΝ ΚΑΙ
ΙΑΝΟΝ ΤΟΝ ΔΟΥΣΑ.

Ἐπίγραμμα διαλογισμῶν.

α. Ἐνεπε ξένη τις ἴσσι; β. Πετρίῳ, ὃν ποτὶ Τάμῳ
Τίμαι ὑπατικῆ βλάψεν ἐν ἀγλαίᾳ.
α. Οἶδ' ἀπὸ Μασσαλίας τοῖ ἴστορα, τοῖ εἰχλαῖδον
Δι' ὕλος ἐσπτίας ρυθμῶ ἀγαλλόμενοι.
Πᾶς δ' ἰλαδὶς εὐνηθὲ τῶσσοι χρόνοι ἐνοχῶ ἔσφην;
Ἐλλογίμοις, ἔδ' αὖ γυῖμῳ ὑμοπόλοισ;
β. Διήθῳ, ἰσπρίης ἀπὸ λῦτας πατρίδ' αἴης,
Ἄρῳ βαρβαρικαῖς ἰγκλιτῆρθε πίδασι.
Ὅλῃ δ' ὃν με φιλόφρονος εἰς φῶς φῶτες ἐνεχον,
Καιρῶ δουλοσύνης λῦτρα χαρισάμενοι.
Δηθᾶ δ' ἰλυραθῆις, κικολυμῆθ' αἴαν ἀμειβῶν
Πλάγχθῃ, ἔτιδανὸν λάπτιον ἰσάμενθῳ.
Ἐισότῃ Δούσα μ' εἰς φίλιας μεγάρουσι κομίστας
(Τῶνεκα οἱ δοῖν χάριμα πολλα θεοί)
Γαμῆλοι προτῆρη μετίνεκατ' ἐς ἀξιοτήτα,
Τῆν δ' ἐμὲ λαμπροτάτην τῆθῆνοι ἀμφάστας.
α. Ὡς ἐτόν γ' ἔπθ' ἰσῖν, ὁμοῖοι ὡς τοῖ ὁμοῖοι
Προσπέλασιν μεγάρων αἰὼν ἔκρητι θεῶν.
Μεσοπόλοισ ξένοι συγχάριστε, Δουσιᾶθῃ τε
Ἀμφότεροισ, ξένοι σπυδοῖτε, καὶ λογίω.